

[Duetoft]

arbejdstid ind i den. Det er klart, at det smitter af på trafikpolitikken, hvis vi kan lade folk bo alle mulige andre steder end klumpet sammen ét sted, fordi de kan udføre deres arbejde decentralt. Det betyder selvfølgelig også noget for trafikken, hvis vi får nedsat arbejdstid, der vil give valgmuligheder.

Alt i alt ser vi selvfølgelig frem til de konkrete beslutninger, der på et eller andet tidspunkt bliver taget. Vi håber ikke, det vil vare så længe. Men på den anden side vil jeg gerne igen slå fast, at et ideologisk flertog – hele denne tur med, at nu er det nulvækst, og nu er det imod det system, vi har, og nu skal Vesten lægge sig fladt ned og sige: Nu behøver vi ikke at gøre noget som helst mere – håber vi ikke at Brundtlanddiskussionen ender i. Hvis den gør det, er den til skade for den fremtid, vi gerne vil være med til at sikre, og den er også til skade for det lovgivningsarbejde, vi gerne vil være med til her i Tinget.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Et mere anskueliggørende eksempel på modsigelserne såvel i regeringens fremlæggelse som i noget, der er indbygget i Brundtlandrapporten, end hr. Duetofts indlæg her kan man næsten ikke få.

Problemet med Brundtlandrapporten er, at den bliver taget til indtægt af alle og åbenbart, tror nogle, kan bruges til hvad som helst.

Det spændende ved den redegørelse, regeringen har givet os, er, at den på lange stræk tydeligt viser, at det kan den ikke. Den kan ikke bruges til blot at øge forbruget her og dér, sådan som det lå i hr. Duetofts indlæg. Jeg kan give et enkelt eksempel:

Hvis man satser på en stigning i antallet af biler – vi har ikke sagt, at vi ikke skal have biler; vi har sagt, at vi skal begrænse det, vi skal omlægge det, det siger miljøministeren også – sker der selv med katalytisk efterbrænding det, at kullilten udvikler sig. Kullilteproblemet er et af de helt store problemer, og transportsektoren er den tunge ende af det. Det står også i redegørelsen. Derfor bliver vi nødt til at strukturere det her om.

Mange mennesker vil ikke opleve det som en forbedring. Fremskridtspartiet vil heller ikke. CD vil ikke opleve det, som om de har fået vækst, hvis de nu skal bruge kollektiv trafik i et

helt andet omfang end tidligere. Det skal kombineres med cykler og selvfølgelig biler dér, hvor det skal klare fladedækningen.

Jeg synes, det er vækst, at børn gengives deres automobilitet, så vi ikke har det fastspændte barns strategi, at børn selv kan komme omkring, at gamle selv kan komme omkring. Det kalder jeg vækst, hvis vi skal bruge ordet. Her har jeg nogle kvaliteter.

På de første stræk kan det blive dyrt. Det er en af grundene til, at vi skal have penge til det. Derfor har vi ikke sagt, at der ikke skulle flere penge ind, det ved vi der skal.

Vi siger, at selve vækstbegrebet er så forvirrende. Bl.a. kan det – det fremgik meget klart af hr. Duetofts tale – bruges til nærmest det modsatte. Det var den første kritik, der overhovedet blev rejst af Brundtlandrapporten, da den blev forelagt på konferencen i Stockholm. Jeg mener, at Gro Harlem Brundtland kom skidt fra det ved at sige, at hvis ikke de havde brugt det udtryk, så ville de ikke kunne komme igennem med den. Hun inviterede selv til, at alle skulle give hende ret, og derfor står vi i det miss nu. Men det er en ballade internt i regeringen, som vi glæder os til et videre forløb af.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

En kort bemærkning er en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Det forekommer mig, at fru Margrete Auken havde lidt svært ved at få klaret sig ud af, at der faktisk står »økonomisk vækst« i Brundtlandrapporten. Der står ikke »vækst«, der står »økonomisk vækst«, som jeg citerede det, og det er altså noget andet.

I øvrigt mener jeg ikke, det er et enten-eller. Hvorfor i alverden skulle vi ikke kunne være med til at skabe både et bedre miljø og bedre betingelser for mennesker ved at bevare en række af de vækstmuligheder, vi har? Det mener jeg godt vi kan gøre.

Når jeg brugte katalysatorerne som eksempel, er det, fordi vi hovedløst er rendt ind i en lang række løsningsmodeller, som enkeltvis måske ser meget fornuftige ud, men som, i det øjeblik de bliver sat sammen, modvirker hinanden eller i virkeligheden er en ny stænklapsag. Det var det, jeg advarede imod.